

EL LINXAMENT DE MAZÓN

Acte en record de les víctimes de la DANA

Igual que els primers cristians, igual que les bruixes i els apòstates, Mazón va ser linxat a la Ciutat de les Arts de València en l'homenatge a les víctimes de la riuada. Entre centenars de familiars agermanat pel dolor i la ràbia, un Mazón sol, aïllat de la resta, escoltava la sentència del poble. Ni un sol dels seus va fer-li costat, només els guardaespalles contractats.

No se'ns escaparà ni una paraula a favor d'aquest home. La seva misteriosa conducta durant la tragèdia i el posterior any d'excuses no mereixen ni una disculpa. Mazón mereix tot el que li vingui i més, però les dues hores que va durar l'acte d'homenatge, va ser l'infern promès per la vella inquisició. Poques vegades el silenci ha estat tan sorollós, tan absolut, tan ple de rancúnia. Des del lloc –gairebé anònim– que li van assignar, la figura de Mazón s'anava encongint a cada nom de les víctimes que es recordava.

A saber la decisió que prendrà Mazón. Potser a l'hora de publicar-se aquesta plana, hagi abandonat ja la política o potser ha decidit emmurallar-se en el poder en contra de tothom.

Des del vint-i-nou d'octubre el que decideixi Mazón és irrellevant. Dins o fora de la política la seva figura s'ha convertit en una ombra, un fantasma, un arrossegat cadenes per allà on passi. Fins i tot el seu partit, experimentadíssima màquina de tergiversar l'ha deixat anar quan més alt volava. Igual que els voltors deixen caure la presa contra les pedres del penya-segat per facilitar-ne la menja, així el P.P. amb Mazón.

Sempre a la recerca del primer pla, Mazón ha trobat en el pla general el moment àlgid de la seva història política. Els assistents a l'homenatge desfilen lentament i en silenci cap a la sortida mentre al centre de la sala, una figura sola, la de Mazón, la del empestat. Aquell contra el que el poble ha llençat totes les pedres que tenia a ma. Cap resum millor.